

כתובות ו

עניין: לא כהללו בבליים שאין בקיאים בהטייה

חתם סופר

יש בקיאים בהטייה. להפוסקים דס"ל דגם בתשמיש צחותו מקום ממש שייך איסור השחתת זרע, עיין תוס' יצמות י"ג ע"ג ד"ה שלש נשים וכו', וצפוסקים שם רעח, ח"כ ז"ל המטה צאשחו זיחר שלא יגמור ציאתו, דכיון דהכעיי אינה ראוי להריון ה"ל משחית זרעו, חע"ג דצלחה"נ אין אשה מתעצרת מציאה ראשונה [יצמות ל"ד ע"א], מ"מ האי דמטה צאשחו גורם שלא תתעצר נמי מציאה שני' שהיא ראשונה לו, וע"כ זיחר מהולאת זרע. וח"כ לפ"ז הצועל צתחלה צשצח חע"ג שאין לריך לכוון להעיי, רק שלא יתכוון נמי לצעול צעילה גמורה ושני הדרכים יהי' שווים לו, וכמ"ש צשיטה מקוצלת וכמ"ש צסמוך אי"ה [ד"ה אלח], מ"מ עכ"פ לריך שידע צנפשו דרצ גוצרי' שיכול לצעול צלח גמר ציאה והולאת זרע, וככהוא דנדה ע"ו ע"א דפריך ותיפוק ליה דה"ל צעל קרי ומשני שלא גמר ציאתו, וע"ש עוד ל"א ע"צ וצחידושנו שם [ל"א ע"א ד"ה ויהיו]. ונ"ל דהיינו הצקיאות דאמר הש"ס, והיינו טעמא נמי דהוב צקיאי צי' צני ח"י משום שהיו אוכלין חולין צערת הקודש, ולפעמים כשהיה ליל עונה ולא הי' לריך לפו"ר רק לקיים עונתו, והי' לריך ציוס שלאחריו לחכול צחצורה עם אוכלי חולין על ערת הקודש, היו רגילים לצעול צלח הולאת זרע, וצכה"ג עכור הוא ונכנס להיכל לשמש כמצואר צנדה הנ"ל. ועיין מ"ש מג"א סי' ר"פ על עונה של צצח לאוכלי חולין צערה ע"ש, ועל דבר זה אמר שאול מקרה הוא צלתי עכור הוא [שמואל ח' כ' כ"ו], ועי"ז היה יכול להיות נמי צקי צהעיי, משח"כ צני צצל שלא הורגלו צכך לצעול צעילה שאינה גמורה, לא יכלו לצעול צהעיי משום מכשול השחתת זרע. א.

מגן אברהם סי' ר"פ

כתב הגאון צספר צרלת הזצח [סוף הספר, חדושים על הרמב"ם ד"ה ומעמח] ^ב, שאלני הרצ מהר"ר יאסקי ינ"ו אצ"ד דק"ק ואדיסליצ, מציינו לחכמים ראשונים שהיו אוכלין חוליהן על טהרת הקודש, ומה היו אוכלין צשצח, דעל כרחק היו טצולי יוס אחר התשמיש ואסורין לחכול מה שנעשה על טהרת קודש דצצול יוס הוא שני. ולפי מה שכתצתי לא

נדה טו.

יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר ^ב כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה



WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON